

Κυριακὴ Γ' Νηστειῶν (Μαρκ. η'34 - θ'1) **26 Μαρτίου 2006**

Βρισκόμαστε ἡδη στὸ μέσο τῆς περιόδου τῆς μεγάλης Σαρακοστῆς. Σ' αὐτὸ τὸ πνευματικὸ στάδιο, ἀγωνιστές! Στὸν χῶρο τῆς νηστείας, ὁδοιπόροι! Στὴν προσευχή, γρηγοροῦντες! Στὶς καλὲς καὶ φιλάνθρωπες πράξεις, ἐνεργοῦντες! Στὸ κακὸ καὶ ἀμαρτωλό, ἀπέχοντες...!

Ἐτούτη κυρίως ἡ περίοδος, εἶναι χῶρος ἀγώνων πνευματικῶν. Ὁχι βέβαια ώς τόπος, μὰ ώς τρόπος ἐνεργείας. Καὶ ἐπιβεβαιώνει τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι ὅπως στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ἀναφέρεται: «Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ γίνῃ ὀπαδός μου, ἀς ἀρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του, ἀς σηκώσῃ τὸ σταυρό του κι ἀς μ' ἀκολουθήσῃ...».

Συνεπῶς, γιὰ νὰ εἴμαστε μὲ τὸν Χριστό, μήτε εὔκολο πρᾶγμα εἶναι, μήτε σύντομο. Καὶ δὲν εἶναι εὔκολο, ἐπειδὴ ζητεῖται μιὰ ἀπάριηση τοῦ ἑαυτοῦ μας, μιὰ ἄρση τοῦ σταυροῦ μας καὶ μιὰ ἀκολουθία τοῦ Χριστοῦ. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως εἶναι καὶ δύσκολα, μὰ καὶ μακροχρόνια.

Ἀπαιτεῖται ἀγώνας καὶ προσπάθεια νὰ πείσουμε τὸν ἑαυτόν μας. Νὰ τὸν ἀρνηθοῦμε. Νὰ σηκώσουμε ὕστερα τὸ δικό μας σταυρό, ἀναζητώντας τὸν ἄλλον τὸν ἀδελφό. Καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν νὰ ἀκολουθήσουμε τὸν Χριστό.

Γιατὶ δὲν μποροῦμε νὰ διασωθοῦμε μόνον ἐμεῖς. Δηλαδὴ δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὸ νὰ ἐπιδιώκουμε τὴ δική μας σωτηρία πέρα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν σωτηρία τοῦ ἄλλου. Δὲν μποροῦμε νὰ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὸ τί θὰ ἀπογίνουν οἱ ἄλλοι. Εἴμαστε μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀδελφοί Του κατὰ χάρη, γι' αὐτὸ ἐργαζόμενοι τὸ καλὸ ἢ τὸ κακὸ ἔχει ἀντίκτυπο στὸν τὸν ἄλλους. Δὲν εἴμαστε συνεπῶς μονάδα, ὡσὰν τὸν ἔνα κόκκο σιταριοῦ μέσα στὸν χιλιάδους κόκκους στὸ σακί. Μὰ εἴμαστε πρόσωπο μὲ συνείδηση τῆς ὑπάρξεώς μας, ποὺ συνδεόμαστε μὲ τὸν ἄλλους, τὸν ἄδελφοὺς μὲ τὸ σύνδεσμο τῆς ἀγάπης. Δὲν εἴμαστε λοιπὸν ἄτομο, γιατὶ τὸ ἄτομο εἶναι καὶ μένει ἀνώνυμο καὶ ξεχωριστό. Εἴμαστε πρόσωπο ποὺ εἶναι καὶ ἀνώνυμο καὶ ἐνωμένο μὲ ἄλλο πρόσωπο.

Ὄταν δὲ ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ ν' ἀρνηθοῦμε τὸν ἑαυτόν μας, δὲν μᾶς καλεῖ νὰ τὸν ἀπαξιώσουμε. Ἐννοεῖ νὰ ξεπεράσουμε τὶς ὅποιες ἀναστολές ἢ ἐμπόδια ποὺ μᾶς ἐγκλωβίζουν σ' αὐτό. Ν' ἀνοίξουμε τὸν τὸν ὄρίζοντες τῆς ὑπάρξεώς μας γιὰ νὰ χωρέσουν μέσα ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀνθρωποι - ἀδελφοί.

Καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς μᾶς τονίζει πῶς πρέπει νὰ σηκώσουμε τὸ δικό μας σταυρό, θέλει νὰ τονίσει πῶς ὁ δρόμος μας, ὁ βίος μας, θὰ πορεύεται μέσα ἀπὸ ἀγῶνες ἐνάντια στὸ κακό.

Στὸ κακό, ποὺ μᾶς ὀδηγεῖ πρὸς τὴν πίστη. Καὶ ἐμεῖς θὰ κάνουμε τὸν ἄγώνα μας μὲ τὴ δική Του βοήθεια, γιὰ νὰ σηκωθοῦμε. Αὐτὴ δὲ ἡ προσπάθεια δὲν ἔχει ἀνάπαιλα μήτε διακοπή, ἐπειδὴ ὁ διάβολος δὲν κάνει ἀπεργία. Νυχθημερὸν ἐργάζεται καὶ συνεχῶς μᾶς παρενοχλεῖ καὶ μᾶς διαβάλλει.

Ἐὰν λοιπὸν ἀποφασίσουμε νὰ εἴμαστε μὲ τὸν Χριστό, ὀφείλουμε νὰ εἴμαστε μαζί Του συνέχεια. Δὲν μποροῦμε νὰ εἴμαστε μαζί Του καὶ κάπου ἄλλοῦ. Νὰ λέμε πὼς ἀκολουθοῦμε τὸν Χριστό, καὶ ταυτόχρονα νὰ μὴν ἐγκαταλείπουμε τὸ διάβολο. Σὲ δύο κυρίους νὰ δουλεύουμε δὲν μποροῦμε, κατὰ τὸν λόγον Του.

Ἐχουμε στὴν ἴστορία πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀπαρνιοῦνται τὸν ἑαυτόν τους θυσιάζοντάς τον, γιὰ τὴν πατρίδα, τὴν οἰκογένεια, τὰ ἀγαθά. Καὶ τοὺς θαυμάζουμε. Τοὺς θεωροῦμε ἥρωες. Τοὺς στεφανώνουμε καὶ τοὺς χαρίζουμε τὴν ὑστεροφημία.

὾λ' αὐτὰ ὅμως δὲν εἴναι ἀρκετά. Ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς ποὺ γίνονται δὲν εἴναι ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιο Του. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰδιος εἶπε πὼς ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας, δὲν εἴναι ἀόριστη καὶ δίχως ἔνα πνευματικὸ σκοπό. Μήτε ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ μπορεῖ νὰ λογιστεῖ δίχως συγκεκριμένο πνευματικὸ στόχο. Ἀλλὰ ὥλ' αὐτὰ ὀφείλουν νὰ γίνονται μὲ συγκεκριμένο σκοπό, ποὺ εἴναι ἡ ἀκολουθία Του. Νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ Χριστό.

Τελικὰ δὲ ὁ Χριστὸς μὲ τὴ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀποκλείει «κάθε συμβιβασμό, κάθε παρέκκλιση καὶ κάθε παρεξήγηση». Γιατὶ δὲν φτάνει ἡ ἀρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας, οὕτε ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ μας, «ποὺ μπορεῖ καὶ τὰ δύο νὰ γίνονται ἀπὸ ἐγωϊστικὲς ψυχικὲς παρορμήσεις, ἀλλ' ἡ προσῆλωση στὸν λόγο Του».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μόνο ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀπαρνιέται τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸν ἄλλον, τὸν ἀδελφό· μόνο ἐκεῖνος ποὺ θυσιάζεται προσφέροντας τὸ καλό, κινούμενος ὅχι ἀπὸ παρορμήσεις ἐγωϊστικές, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπη στὸν Χριστό· μονάχα αὐτὸς ἔχει ἐξασφαλίσει τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Καὶ ἔχει τεράστια ἀξία. Ἔτσι, ὥστε ἀκόμη καὶ ὀλόκληρος ὁ κόσμος, ἀν ἦταν κατορθωτὸ νὰ κατακτηθεῖ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀντισταθμιστεῖ μὲ τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς. Ἄν βέβαια τὸ ἔχουμε καταλάβει, τότε δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογηθεῖ ἡ προσπάθεια ποὺ καταβάλουμε γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε τὸ ἔλαττον, ἐνῶ μᾶς διαφεύγει τὸ μεῖζον.

Γιατὶ τὸ μεῖζον εἴναι ἡ ψυχή μας καὶ τὸ ἔλαττον ἡ ἀπόκτηση τῶν ἀγαθῶν. Τί νὰ τὸ κάνεις ὅμως, ἐὰν ἀποκτήσεις τὰ ἀγαθά, δηλαδὴ τὸ ἔλαττον καὶ χάσεις τὴν ψυχή, δηλαδὴ τὸ μεῖζον; Ἐχει ἄρα γε κάποια ἀξία; Καμμία!

Արշակ. Ն.Պ.

[dkpdf-button]